

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

7DE ÄRG.

DEN 24 JUNI 1906.

N^Ö 39

OBS. Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: Fyra generationer. — Vår nyaste export. — Ålderdomshemmet för guvernanter. — Borgmästaren Gust. Lindqvist och Direktör Abelin. — "Mins du?" af Elin Ameen. — Brokigt utomlandsnytt. — Hertigparet af Connaught i Stockholm. — Hertigens af Västerbotten dop. — Veckans porträttgalleri. — De franska biskoparnes kongress.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1906

FYRA GENERATIONER.

VÅR NYASTE EXPORT.

I samband med den fjäderfä-utställning som i dagarna pågått i Göteborg, och hvilken varit lifligt senterad af såväl fack- som lekmän, vilja vi särskildt fästa uppmärksamheten vid ett namn, som kanske mer än något annat bör vara bundet vid den nu kraftigt upplefvande fjäderfäskötselns historia i Sverige. Här är ju icke rätt plats för en redogörelse för denna närings framsteg i landet. Vi endast konstatera det förhållande, att densamma, som från att för en ännu jämförelsevis kort tidsperiod sedan ha varit en angelägenhet af snart sagdt allt underordnad betydelse i såväl bondgård som herregård, under de allra senaste åren har vuxit ut till ett omfång, som ställer den i allra främsta raden af de landets naturliga förvärfskällor ur hvilka vårt folk har att hämta sin bärning.

Det var med 1884 som det började att blåsa nytt lif i fjäderfäskötseln, och här till samverkade tvenne orsaker, den ena, att Danmark under de närmaste åren redan hunnit uppbygga en äggexport till England om flera millioner kr. årligen; den andra, att en för saken intresserad svensk, *Alfred Lagergrén*, som i Amerika sysslat med fjäderfäskötsel, hemkom och genast därefter anlade de då största hönsgårdar i Norden, Rosehill vid Partille; han hade med sig ett fyrtiotal prisbelönta höns af flera raser. Med blick för det värde en rationell fjäderfäskötsel skulle få för landet, tog han hand om saken. Han började sålunda 1885 utgifva Sveriges Höns-Tidning, och därefter en del arbeten i samma ämne. Anlade fabrik för tillverkandet af tidsenliga äggkläckningsapparater och redskap. Stiftade tillsammans med andra intresserade 1898 den nu välkända Sveriges Allm. Fjäderfä-afvelsförening, med filial-föreningar i alla länen och med dessa föreningar till hjälp, har nu en tidsenlig handel med fjäderfäprodukter blifvit en verklighet och en äggexport kommit i gång, som under de sista fyra åren är i stadigt stigande.

Efter porträtt.

ALFRED LAGERGRÉN.
Rationell fjäderfäskötselns upphöfsman i Sverige.

Klisché: Bengt Sjöqvistsparre.

Att sättet att sköta hönsen måst helt och hållet omändras är gifvet, och ett system i ej allenast själfva skötseln och utfofningen af de olika fjäderfäna, utan också i byggnader, redskap o. d., måste bestämmas, och detta för de olika delarne af vårt land. Detta kallas Rosehillsystemet efter namnet på den första tidsenliga höns-gårdsanläggningen och efter hvilken alla de större nu existerande höns-gårdsanläggningarna uppförts.

Hvad som emellertid är af den största vikt för landet, är den Allm. föreningens uppgitt att indraga småbrukare och arbetare i rörelsen och fjäderfäskötseln kommer därmed att intaga ett stort rum i egnahemsrörelsen.

För att kunna helt och hållet omskapa en sådan allmänt nyttig industri fordrades nytt materiel och detta importerade L. ända från Amerika, där hönskötseln står på den högsta ståndpunkten.

Men djuren ställde sig väl dyrbara och kunde därför ej säljas; men deras ägg spriddes öfver hela landet och det uppstod en redan då ganska betydlig handel med afvelsågg, som nu är en högst betydlig affärgren.

Det har visserligen togit 20 år att få denna stora industri upptagen öfver hela landet, och det har behöfts både tålmod och energi för att slutligen lyckas, men det är också en väldig industri, som för närvarande är värd många millioner kronor för Sverige.

Det fordrades en man med kunskap i facket och en osviklig öfvertygelse om sakens värde för vårt land, för att kunna skapa en sådan omgestaltning från så godt som ett intet till en stor och värdefull industri. En stor andel i den framgång denna rörelse haft i Sverige, tillkommer direktör Alfred Lagergrén. Alltjämt arbetar han med samma ifver för sin idé och kan glädja sig åt att de yngre krafter som under tiden uppstått skola fullborda det verk han påbörjat.

O—en—f.

Efter fotograf.

PRISDOMARE VID FJÄDERFÄUTSTÄLLNINGEN I GÖTEBORG.

Klisché: Bengt Sjöqvistsparre.

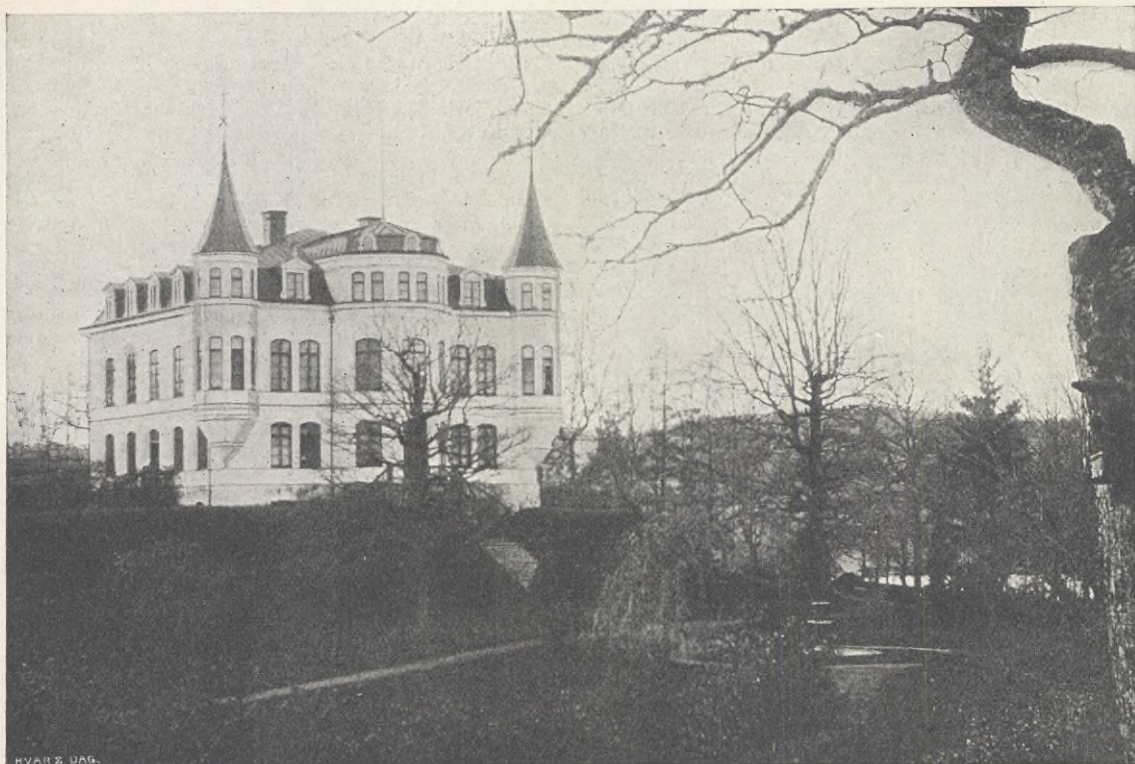
TEXT- OCH ILLUSTRATIONS BIDRAG mot-
tagas gärna samt honoreras i fall de an-
vändas.

REDAKTIONEN förbehåller sig fullständig fri-
het att icke införa annat än hvad den själf
finner lämpligt och af intresse.

ÅTERGIFVANDET AF PORTRÄTT ELLER FO-
TOGRAFIER — af hvad slag som helst — i
HVAR 8 DAG (utom annonsafdelningen) med-
för ingen som helst kostnad för insändare.

ÅLDERDOMSHEMMET FÖR GUVERNANTER.

HVAR 2 DAG.

Klitché: Ken. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm.—Gbg.

Efter fotografi.

HÄGERSTADS SLOTT I SMÅLAND, som inköpts till ett blifvande "Ålderdomshem för f. d. familjelärarinnor".

På sammanträde den 12:te juni beslöts inköp af ofvannämnda egendom till ett pris af 35,000 kr.

Slottet är särdeles väl bibehållet och byggt af sten med ovanligt solid källarvåning, hvari förekommer murade hvalf till tak samt cementerade golf. Botenvåningen utgöres af 8 rum med egen ingång utmynnande i en central hall, hvarifrån gjuen järntrappa leder upp till en stor öfre hall, kring hvilken återigen 8 rum äro belägna. Vindsvåningen består af 5 vackra sofrum. I slottets fyra våningar finns vattenledning. Sjön, som synes till höger, är Vindomen. En areal af 25½ tunnland växt park, samt väl upparbetad trädgård ingår i köpet — ingen odlingsbar jord för öfrigt. Utom slottet fås en del andra byggnader, flygel om 7 rum och kök, tvättstuga med 2 boningsrum, vaktstuga vid vattenledningsreservoiren med 2 rum, 2 drifhus, stora stallar och vagnbod samt alldeles nytt badhus.

Rörande den juridiska formen är den bestämd till Stiftelse, för hvilken ansvara 21 fullmäktige. Styrelsen utgöres af häradshöfding Hj. v. Sydow och John Lodén, arkitekt R. S. Enblom, fröknarna B. Hörnström, (den drifvande kraften i denna stiftelses tillkomst) och A. Böttiger samt som suppleanter fröken M. Lindfeldt och fil. d:r L. Lindroth. Fonden är nu 30,000 kr.

HVAR 2 DAG.

Klitché: Bengt Silfversparre

BORGMÄSTAREN I MARIFFRED GUST. LINDQVIST (den kände författaren *MARI MIHJ*) (1), OCH DIREKTÖREN ABELIN (2) vid "Föreningens för fosterland och hembygd" fäst i Mariefred den 17 juni.

MINNS DU?

BERÄTTELSE FÖR H. S. D. AF ELIN AMEEN.

Minns du, när jag såg dig första gången? Du stod på en hög sten nere vid stranden, och din gestalt aftecknade sig som en fin silhuett mot den solmättade luftens skarpa dager. Du var klädd i hvitt, utan en enda nyans af färg. Du höll upp din klädning med ena handen, medan den andra höll det hvita parasollet till skydd mot de intensiva solstrålarna, som sände floder af ljus öfver din gestalt och dallrade i vattnet, hvilket sakta skvalpade rundt stenen, där du stod. En liten gosse sprang barfotad i vattnet, som nådde honom till smalbenet, och lekte med en segelbåt, hvilken han manövrerade medels ett snöre i handen. En röd toppmössa af silke satt snedt på hans ljuslockiga hufvud, men ej var han hvitklädd som du, i sjömansblus och knäbyxor. Han skrattade och jublade, skrek och var utom sig af förtjusning. Ditt ansikte kunde jag icke se, ty skuggan från parasollet föll däröfver; jag kunde ej håller tydligt urskilja din röst, ty du talade lågt och stilla.

Så länge leken varade, stod jag kvar ett stycke därifrån och såg på. Det var något i taflan, som fångslade mig så, att hade jag varit målare, skulle jag målat af den. Det var solljus och lif, glitter och lek, sommarluft och sommarfröjd, och barnet ett af de mest förtjusande jag någonsin sett. Men midt i solljuset och sommarglädjen var där något öfver din gestalt, som verkade dämpadt, högtidligt, som en tunn slagskugga öfver allt det solljusa. Jag förstod ej, hvarför det var så eller hvari det egentligen bestod. Det låg, tror jag, i din hållning, din dämpade röst, ditt sätt att vända på hufvudet och däri, att du ingen gång skrattade med i den lilles störmående skrattsalfvor.

När leken slutade, sprang barnet till stranden, där han drog på sig sina sandaler, och du steg från sten till sten, utan att ett ögonblick förlora din lugna hållning eller det värddiga allvaret öfver din höga, smärta gestalt. När du stod torrskodd på stranden, tog du din lille gosses hand och sade:

»Nu, pysen min, ska'' vi gå och äta middag.»

I detsamma vände du dig åt sidan och varseblef mig. Våra ögon möttes, och jag såg då först, att moderns ansikte var lika förtjusande som barnets, med ädla, fina drag, men blicken hade ej barnets tindrande lifsglädje, utan de grå ögonen hade i sitt djup ett uttryck af sorg, och kring munnen låg ett drag af allvar, som de få, hvilka sörjt mycket. Och dock var du ännu ung, så ung, att mången kvinna vid de åren ännu drömmer sina vackraste drömmars fullbordan.

Du gick tätt förbi mig den smala strandvägen, medan den lille oupphörigen pratade med en gäll barnaröst. Jag måste gå något åt sidan för att låta dig passera, och i det jag steg tillbaka, lyfte jag på hatten. Du såg litet förvånadt frågande på mig, som undrade du, ifall vi sett hvarandra förr, men böjde lätt hufvudet, medan den lille nyfiket och skälmaktigt tittade på mig, och när jag nickade åt honom, nickade han tillbaka. Sedan vände han sig om ett par gånger, nickade åter och höll upp båten för att visa mig och när jag viftade med handen, viftade han igen. Han ropade då åt dig:

»Titta, mamma, herrn viftar åt mig!»

Men du hvarken tittade eller tog någon notis om den främmande herrn vid strandvägen.

Det dröjde ej länge, innan jag skaffat mig reda på, hvem du var. Du hade redan tillbragt ett par veckor vid denna badort på västkusten, dit jag just anländt. Du hade mycket ung gift dig, ditt äktenskap hade varit ett idealäktenskap — kanske därför att det var så kort — ty efter endast tre års lycka blef du änka och stod nu tämligen ensam i lifvet

med din lille gosse, nu fyraårig. Du var ej rik, men dock ekonomiskt oberoende, och du lefde endast för ditt barn i stilla tillbakadragenhet.

Jag förstod, hur du hade sörjt och hur du hade älskat, och det gjorde mig ondt om din ungdom och att lifvet så tidigt gifvit dig ett så förkrossande slag.

Minns du, när vi första gången talade vid hvarandra? Det var din lille Henry, som förde oss tillsammans. Han hade känt igen mig, kom fram till mig och började språka med mig på sitt barnsligt förtroendefulla sätt, och snart voro vi goda vänner. Så ropade han an dig, där du satt ett stycke ifrån oss, och jag följde honom. När du hälsade mig, log du ett stilla, vänligt, litet matt leende och bad om ursäkt för att den lille varit »besvärlig» och antastat sin nye »farbror». Jag försäkrade dig, hur glad jag var åt barn, och hur Henry särskildt fångat mitt hjärta. Då kom där en stråle af glädje i dina mörkgrå, allvarliga ögon, där du strök med handen öfver gossens hufvud med moderig ömhet och stöthet, och då han slog armarna häftigt om din hals, tryckte du dina läppar gång på gång mot hans varma, röda kind. Då förstod jag åter, hur du kunde älska, och i det jag strax därefter såg tårar fylla dina ögon, förstod jag åter, hur du ännu kunde sörja.

* * *

Minns du, hur vi under de följande veckorna voro nästan dagigen tillsammans? Vi gjorde skogspromenader, vi vandrade längs stranden, vi seglade ut åt fjärden eller rodde jag dig öfver spegelblankt vatten till någon närbelägen holme, där vi tillbragte några timmar under samtal eller läste jag högt för dig, eller lekte vi med Henry. Ty han var alltid med oss. Du lämnade honom aldrig ur sikte, och äfven när han lekte med andra barn, var du alltid i hans närhet. Endast några oförgätliga mänskensaftnar, då det var för sent för honom att följa oss och han redan låg inslumrad i sin lilla bädd, kunde jag locka dig ensam ut på en roddtur. Men då talade vi föga. Jag lät båten sakta glida framåt med lätta, knappt hörbara årtag, eller hvilade jag årorna helt och hållet. Månens ljus flöt öfver vattnet som en bred, gånsande strimma. Strandens alla konturer framstodo i underbart, kalkhvitt ljus, medan den mörka granskogen där bakom låg dunkel och fantastisk. Det var något så tjusande stämmingsfullt i dessa aftnar, ensam med dig, skilda från hela den öfriga världen, äfven ditt barn, och jag kunde ej taga mina blickar från ditt i månlyuset ännu blekare ansikte med de djupa, sorgsna ögonen. Du var alltid klädd i hvitt, i solsken som i manskens, och där du satt i båten, brukade du vira en hvit spetslöja öfver hufvud och axlar. Endast mulna och rågninga dagar bytte du ut dina hvita dräkter mot svart. Några färger bar du aldrig, endast någon gång en ros eller en annan blomma, fästad vid bröstet eller i ditt skärp. Det hvita älskade jag, du föreföll mig så intagande jungfrulig däri eller som en brud, hvilken aningsfull går lifvets lycka till mötes. Men det svarta kunde jag ej fördraga, då blef du hustrun, änkan, som en gång ägt allt och förlorat allt och ville »sörja och sakna till lifvets slut och aldrig bära glädjens färger», sade du själf.

När du satt där tyst i båten, undrade jag alltid, om dina tankar ständigt endast dröjde vid det förlutna och om du hvarje stund frossade i din sorg. För hvar dag hade du dock blifvit gladare, för-

(Forts. å sid. 622).

H. 8. D. hade i n:r 35 ett porträtt af den sista ättlingen af Corneille. Det är ju alltid af ett visst intresse att se en stormans ättelägar, men det var ett alldeles särskildt skäl som föranledt att den gamla damens bild fick göra en tur öfver världen. Den 6 juni 1906 är det nämligen 300 år sedan om ej den störste så den förste af Frankrikes största klassiska dramatiker, Pierre Corneille, såg dagens ljus.

Om den spirituella franska litteraturkritiker har rätt som säger att vi kalla klassiska författare som läsas i skolorna därför att de äro särdeles lämpliga att ge smak och intelligens en allmän hyfsning utan att verka störande på den enskildes personliga karaktär, så är Corneille i sina "klassiska" tragedier mönstret för klassikern. Det är den abstrakte och storslagne tolkaren af moralkraft och pliktsegrar, som vi

Öfver fotograf.

»CORNEILLE-STATYNS» AFTÄCKANDE I PARIS. Den verkliga statyn hann ej blifva färdig till den oflyttbara minnesdagen — och så invigdes en staty af — papp.

Kliché: Bengt Ståfersparre.

kanske beundra i deras öfvermännisklighet, för att ej säga omänsklighet, men som vi knappast tänka på att följa, sena tiders verkliga barn, som vi äro. På oss verkar det nog snarast som brutalitet då vi i Horatierna se Horatius med egen hand nedsticka sin syster

Öfver fotograf.

ETT DUMASAMMANTRÄDE: Vår korrespondent sänder ofvanstående fotografi under försäkran att vara den enda tagen under pågående session.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Ståfersparre Skilm—Oby

(Forts. å sid. 626.)

(Forts. från sid. 620.)

yngrad, med allt rosigare kinder. Det allvarliga draget kring munnen blef mjukare och förbyttes till ett barnsligt vekt leende, medan dina ögon emellanåt kunde få en glimt af vaknande lifsglädje. Och du kunde till och med skratta, ett lågt, förtjusande skratt. Men efteråt var det alltid som ångrade du dig. Skrattet dog bort i en suck, läpparna slöto sig hårdt, och dina ögon blefvo mörka som skogstjärnets vatten, när något grumlat dess botten. Och när du varit riktigt glad, och när dina läppar lett mot mig, din blick hvilat i min, då gick du hastigt från mig, och jag kunde sedan se, att du grätit.

När jag började älska dig, vet jag ej, ty från det första ögonblicket jag såg dig, var det som hade jag alltid känt dig, alltid älskat dig, och liksom min kärlek ej har någon början, har den håller aldrig något slut. Den tillhör dig oåterkalleligen, för lifvet och evigheten.

Din kärlek kom sakta, steg för steg, smygande öfver dig, utan att du anade eller förstod det — ty kärleken kom verkligen, Beatrice, det tjänar ingenting till, att du förnekar det. Men när du en dag förstod det, såg du i kärleken till mig ditt lifs störste fiende, istället för att hälsa den med jubel som panyttfödaren till ett rikt, ljusst, lyckligt lif!

Minns du den kvällen i båten, då jag sade dig, hur jag älskade dig, och hur jag bad att få taga ditt lif i mina händer och omdana det till lycka och välsignelse för oss båda? Blek hade du förut synt mig i månljuset, men nu blef ditt ansikte hvitt som en dödsdömds, istället för att kärlekens röda rosor skulle sprungit fram på dina kinder. Du svarade först ingenting, men jag tyckte mig ana, hur ditt hjärta slog under den hvita kappkrage, du svept om dig. Jag bad, så som den ber, som kämpar för lifvet, icke blott sitt eget utan äfven för dens, som han mäst älskar, ty jag ville, att min kärlek för dig skulle bli ett nytt lif. När jag tystnat, därför att kärlekens ordförråd icke hade mer att ge, än hvad jag öst ur öfversvallande känsla, sade du med kväfd röst:

»Aldrig, aldrig — en gång har jag älskat; när döden tog min älskade, lofvade jag mig själf att aldrig tillhöra en annan man, och min faderlösa gosse lofvade jag att helga hela mitt lif endast åt honom, lefva för honom, bli honom fader och moder och aldrig låta något i världen komma mellan oss två. Därför är det omöjligt.»

Du tystnade och sänkte hufvudet i dina händer.

»Er son skulle också bli min son», svarade jag, »jag älskar ert barn som vore det mitt eget och det håller redan af sin »sommrafabror», det har ni sett och vet. Han skulle ingenting förlora, endast vinna, ty ni är alltför ung att ensam uppfostra en gosse. Tror ni inte det?»

Du såg icke upp, endast skakade ditt hufvud.

»Och det löfte ni gaf en död, som aldrig fordrat det af er, det löser en ny kärlek. Otaliga kvinnor före er ha gifvit sig själfva samma löfte i den första sorgens häftiga utbrott, och otaliga ha brutit det, när en ny lycka sträckt sina armar mot dem. Å, älskade, du var ju ännu så ung då, och du är ännu så ung — du kan inte lefva lifvet utan kärlek...»

»Jag lefver inte utan kärlek», sade du och lyfte upp ditt hufvud, »jag har min son.»

»Är det då ingenting för er att också göra mig lycklig, kan ett kvinnohjärta inte älska på mer än ett sätt?»

»Kanske — kanske», kom det sakta, »men jag vill det inte. Aldrig skall mitt barn kalla en annan för far, än den döden tog från honom. Han och mor — vi två för hvarandra till mitt lifs slut.»

Din fanatism föreföll mig vansinne, ty för mig hade kärleken inga skrankor, ingen gräns, inga band som ej kunde brytas.

Åter upprepade jag det jag förut sagt, ännu mer bevakande, ännu mer öfvertygande.

Jag hade lagt upp årorna, och medan båten sakta gled med strömmen mot stranden, grep jag din hand och ville kyssa den, men du drog den häftigt undan, och ditt ansikte fick ett uttryck af rädsla, som stötte mig tillbaka.

Så tog jag åter fatt på årorna och rodde fort mot stranden, utan att någon af oss yttrade ett ord mera. Du satt med bortvändt hufvud, och jag anade, att du grät, men dina tårar rörde mig icke just då, ty jag kände mig bitter mot dig, och min smärta var alltför stor. Du ville icke förstå, hvad lifvet och din egen lycka fordrade af dig.

När vi landat och jag fastgjordt båten, reste du dig för att stiga upp på bryggan, och jag räckte dig min hand. Först tvekade du, men så tog du den, och jag kände, att din var feberhet. Jag såg nu, att du grätit, och att det låg en outhärlig smärta i din blick, när du vände ditt ansikte mot mig.

»För!åt», sade du med darrande röst, medan din hand ännu låg kvar i min, »förlåt och glöm — låt detta vara som en sommardröm — lifvet har härjat många sommardrömmar före denna — ni finner nog lyckan hos en annan — men var inte allt för hård mot mig i ert hjärta, ni är inte mor, därför kan ni inte förstå...»

»Är det bara barnet, säg Beatrice — inte mera något annat?»

Du tvekade om svaret och grep nästan krampaktigt om min hand, som en förtviflad, men så slet du den hastigt undan och utbrast häftigt:

»Nej, ni vet det ju, det är allt det förlutna, min lycka och min sorg — mitt hjärta tillhör den döde och mitt lif tillhör mitt barn.»

Du gick bryggan framåt, och jag följde lätt efter. Vid dess slut vände du dig om och stannade.

»Godnatt!» sade du, och det lät innerligt vekt och sorgset; »följ mig inte längre, jag har blott några steg hem. Godnatt och — farväl!»

»Farväl för alltid, Beatrice?»

»Ja, bäst så, åtminstone för länge. I öfvermorgon reser jag ju i alla fall. Ni skulle ju också rest då, men nu är ni väl snäll och väljer en annan båt.»

Därpå brast du ut med ovanlig häftighet: »Å, hvarför förstörde ni det, som var så skönt och vackert och kunde räckt för alltid — vår vänskap och vår tillit!»

»Därför att där finns ett ännu skönare och rikare — vänskap förbytt i kärlek, tillit i obegränsad hängifvenhet.»

»Inte — inte — säg inte mer nu», bad du med svag röst.

»Nej, inte mer — för mig skall ni få ro, om ert eget hjärta lämnar er ro; och kom ihåg, Beatrice, att när ni kallar mig — kallar mig till lyckan och kärleken — kommer jag, det må bli snart eller dröja tills åldern gränat våra hjässor.»

Jag hörde en snyftning, några otydligt mumlade ord, och så skyndade du bort till din villa, där ditt barn slumrade.

Jag vördade din önskan och höll mig undan till resdagen. Icke ens då uppsökte jag dig för att säga farväl, men från ett fönster i societets-huset, där du ej kunde se mig, var jag vittne till din affärd. Du bar en svart resdräkt, och en svart slöja var virad om hufvudet och halsen och satt som en mask tätt för ansiktet, så att jag på detta afstånd omöjligt kunde urskilja dina drag. Vid ditt

(Forts. å sid. 627.)

HERTIGPARET AF CONNAUGHT I STOCKHOLM.

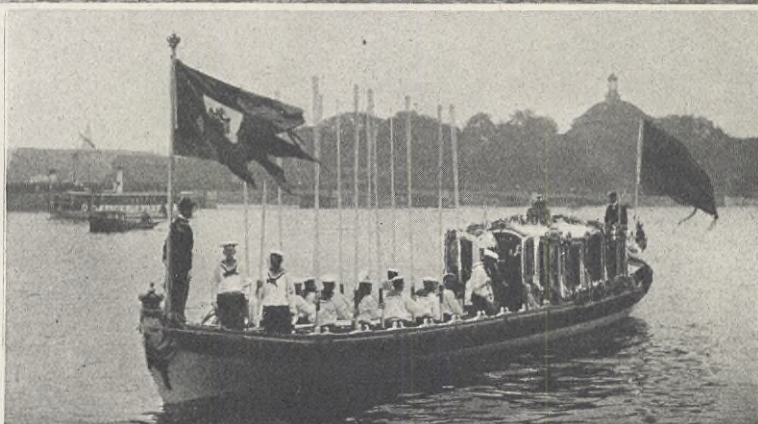

AMIRALSKEPPET »ENCHANTRESS»
som fört hertigparet från England.

Den 14 juni anlände till hufvudstaden, för att närvara vid hertigens af Västerbotten dop följande dag, prinsessan Margarets föräldrar, hertigen och hertigin af Connaught, samt hennes syster och broder, prinsessan Patricia och prins Arthur.

De furstliga personerna ha gjort resan från England hit på engelska amiralsjakten Enchantress. Sköldmön med hertigparet af Skåne ombord hade gått till mötes ett stycke i skärgården.

Konungen, kronprinsen och kronprinsessan rodde i den gamla slupen Vasaorden ut till Enchantress, som förtöjde utanför Sjökrigsskolan på Skeppsholmen, och hämtade sina gäster i land till Logården. En tribun hade där rests, och ett hederskompani ur Göta garde samt en tropp af Lifgardet till häst bildade vakt.

FRÅN ANKOMSTEN: Slupen Vasaorden med de svenska och engelska kungliga personerna ombord. — Landstigningen.

Uppgången liksom den stora salen var praktfullt smyckad med växter. Vid fondväggen stod ett litet altare och där framför dopfonten af silfver, anskaffad till Carl XI:s dop. Till höger stod en predikstol, klädd med blått sammet, och en rad guldarmade stolar för de kungliga personerna.

Omkring 200 personer, tillhörande de högsta rangklasserna, voro inbjudna. De kungliga personerna infunno sig i i ögtidlig procession. Kronprinsessan bar barnet, understödd af prins Vilhelm. Sång och musik utfördes, och erkebiskopen, som assisterades af pastor primarius Hähl och hofpredikanten Ahfeldt, höll ett kortare tal, hvarpå dopet ägde rum. Den lille hertigen af Västerbotten bars sedan ut i fästväningen och lades i en paradvagna, och de närvarande defilerade förbi. Konungen föreslog härvid till champagnen den nydöptes skål.

HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

De k. personerna körde i sex- och fyrspånda ekipage till slottet. Stora folkmassor voro i rörelse för att åskåda den praktfulla scenen.

Dopet följande dag ägde rum i Hvita hafvet å k. slottet.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

DE KUNGLIGA PASSERA HEDERSVAKTEN. — EN GRUPP FRÅN ANKOMSTEN: från vänster, hertiginnan af Connaught, kronprinsessan, prinsessan Margareta, prinsessan Patricia, prins Arthur och prins Gustaf Adolf. — HERTIGPARET AF SKÅNE OCH PRINSESSAN PATRICIA.

Klök: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sklm.—Oby

HERTIGENS AF VÄSTERBOTTEN DOP.

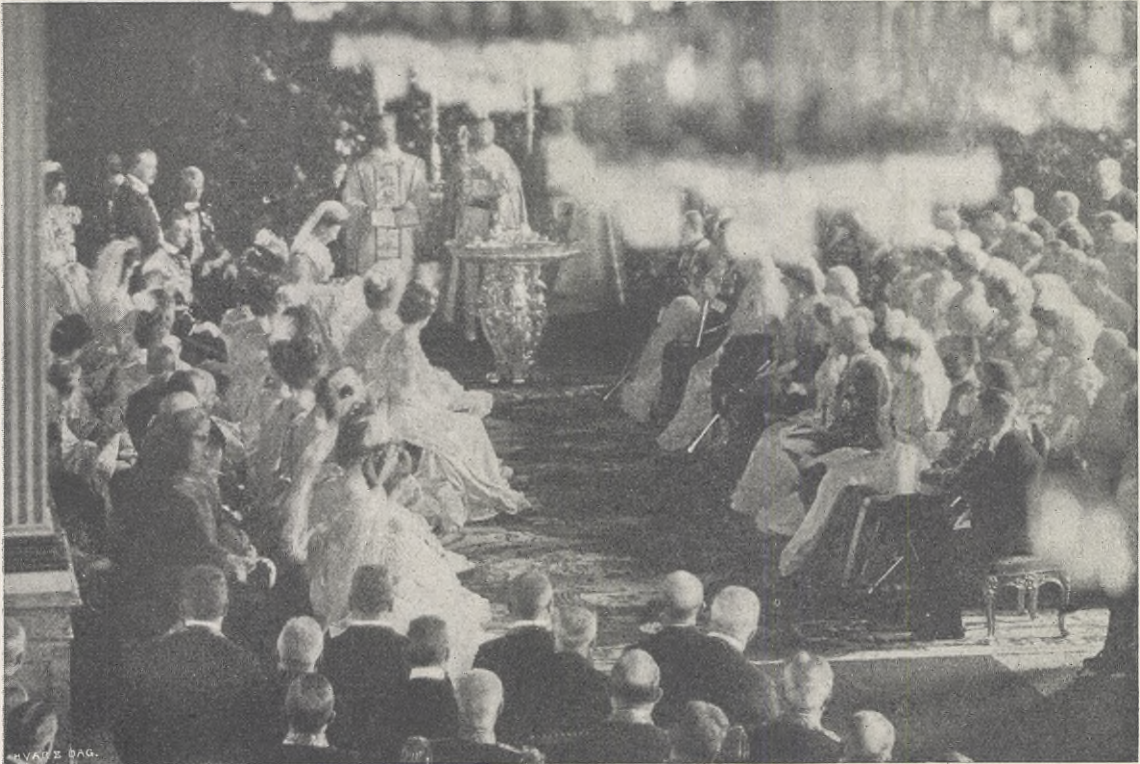

Foto. Florman, Stockholm

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm—Gbg

Till vänster om dopfunten synes kronprinsessan bärande det kungliga barnet, och bakom henne prins Vilhelm. De öfriga kungliga personerna sitta främst å motsatta sidan i följande ordning från fotografen räknadt: Prinsarne Erik, Eugén, Carl, prinsessan Patri-

cia, hertigen af Connaught, prinsessan Margareta, Konungen, hertiginnan af Connaught, kronprinsen, prinsessan Ingeborg, prins Gustaf Adolf, Hertiginnan af Dalarne och prins Arthur. Bakom dopfunten erkebiskopen med past. prim. Håhl och hofpred. Ahfeldt.

Foto. Florman, Stockholm

Kliché: Bengt Sjöforsparre

DÖPELSEAKTEN I »HVITA HAFVET» Å K. SLOTTET I STOCKHOLM.

EFTER FOTOGRAFIER MED ENSAMRÄTT FÖR H. & D.

(Forts. fr. sid. 621.)

Camilla därför att hon utbrister i veklagen mot honom, då han återvänder efter att i tvekamp för sin stad ha dödat hennes trolofvade. Och om en riddartid kunnat finna idealt att två trolofvade, därför att en medlem af den enas familj förolämpat en medlem af den andras, söka bringa hvarandra och hvarandras släktingar ur lifvet, så tycka vi nog att det skulle varit mera mänskligt om de helt enkelt och borgerligt sökte åvägabringa en försoning eller godtgörelse men — hade Corneille tänkt så, hade vi ju ej ägt le Cids magistrala verser. Det är klassiskt sköna marmorgestalter, men de äro ock marmorhårda.

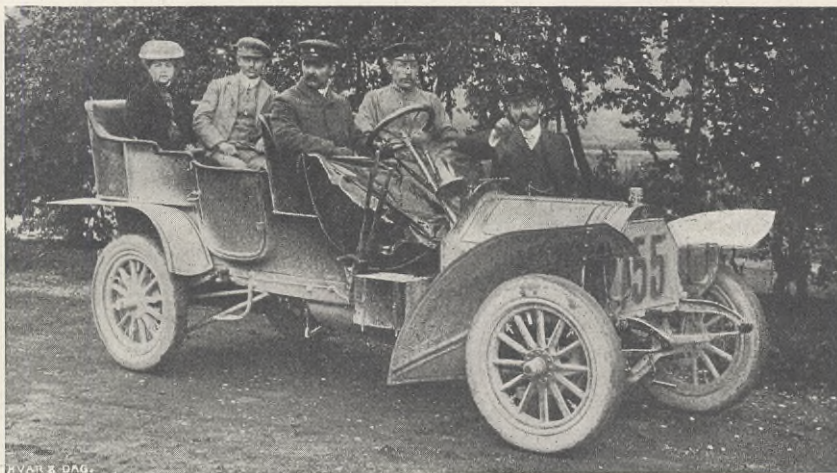
Vi som först lärt känna Corneille som de stora, tragiska skepnadernas skapare ha litet svårt att tänka oss honom som komediförfattare och dock är det som sådan han debuterade och vann sin samtids odelade gillande. I tidens sötsliska smak behandlade han i ett antal intrig- eller sedekomedier kärleken som af hans stränga asketögon ej ansågs värdig att blifva föremål för den höga tragedien.

Komediförfattaren är rimligt nog glömd för sin större broder Molière men tragöden Corneille lefver, läses och spelas alltjämt. Det är åt honom den rad af fästligheter ägnas som nyligen togo sin början med invigandet af en Corneillestaty på Panthéonplatsen. Framför det af stora växtgrupper omgifna monu-

mentet var en estrad uppförd för representanterna för otaliga litteratur- och teaterföreningar och här prisades i två timmars tid i alla möjliga tonarter versifikationören, siaren och folkuppfostraren och framhölls monumentets alla förtjänster. En glömde man dock: dess likhet med de ryktbara slott, Potemkin visade sin härskarinna. Bronsmonumentet hade — äkta franskt — naturligtvis inte blifvit färdigt; trehundraårsfästen lät inte flytta på sig och så hade man — äfven detta så äkta franskt — bronserat upp en gipsmaquette, som placerats på ett par stolpar, hvilka i tur omgifvits af en sockel föreställande gipsskal; blomsterdekorationerna fingo skylta skavankerna och ett par dagar efter

plockade man helt lugnt bort den högtidligt invigda och af staden Paris mottagna statyn för att väl få vänta ännu ett par år på att få en definitiva sådan!

Operan och Théâtre Français gifva den 6 juni till Corneilles ära författade pjäser, den förra med musik af Saint-Saëns och de öfriga teaternarne uppföra mästarens olika verk; de litterära sällskapen fira honom med stora banketter och fästpublikationerna äro legio.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre

HERKOMER-TÄFLINGEN. Segraren i de stora tyska automobilloppen — 1,600 km. på 6 dagar — dr R. Stöss, med sin 18—20 hkr Horch-vagn.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre

»SPEARMINT», DEN ENGELSKE SEGRAREN I DERBY OCH LONGCHAMPS.

(Forts. från sid. 622.)

bröst hade du fäst en röd ros — min ros, som jag skickat dig utan någon annan afskedshälsning. Kommen ombord slog du tillbaka din slöja, och jag såg då, hur dödsblekt ditt ansikte var och och att dina ögon voro omgifna af mörka ringar, liksom efter tårar och genomvakade nätter. För min skull hade du gråtit och vakat — för min och din kärleks skull — och detta gaf mig åter hopp att se mot framtiden, då din kärlek skulle öfvervinna dina föresatser, och jag, besegraren, få sluta dig, den besegrade, i mina armar.

* * *

Minns du vårt nästa möte? Hösten och vintern hade gått, och våren nalkades sedan. Jag hade ej sökt upp dig, endast sett dig ett par gånger på gatan, men ej närmat dig. Nu härdade jag icke längre ut. Jag stod i begrepp att göra en längre utrikes resa, men jag kunde uppskjuta den ännu en liten tid, om du ville göra den till vår bröllopsresa, och jag beslöt ännu en gång vädja till ditt hjärta och bedja dig skänka oss båda vår gemensamma lycka.

Jag ringde på din tamburdörr. En jungfru öppnade. »Ja, frun var hemma». Hon tog mitt kort och gick in i ett rum, hvartill dörrarna stodo öppna, och där du befann dig. Det var för sent att säga, att du ej tog mot, ty jag hade gått ett par steg framåt, och därifrån jag stod i tamburen, kunde vi se hvarandra.

»Var god stig in», sade du med darrande röst, i det färgen kom och gick på dina kinder. Jungfrun försvann, och jag kom fram till dig och räckte dig min hand, i hvilken du lade din mjuka, skälfvande hand, men hastigt drog den tillbaka för min fasta tryckning.

»Sitt ned», sade du med samma osäkra röst som förut och sjönk själf ned i en soffa.

Jag gjorde inga omsvep. Genast sade jag dig, hvarför jag kommit. Minns du mina ord? Jag minns dem ej, jag vet blott, att jag blef vältalare som ingen kärlekens tolk före mig. Du prässade handen öfver ögonen, som blandades du af ett alltför starkt solljus, och du andades häftigt. Jag satt helt nära dig, och till sist lade jag min arm om dig och drog dig intill mig, och motståndslös lade du för ett ögonblick ditt hufvud mot min axel. Då hördes en klagande, gråtande barnröst tränga genom den stängda dörren till ett rum längre bort i våningen: »Mamma, mamma, hvar är mamma, jag vill ha mamma!»

Du spratt till och ryckte dig häftigt lös, och dina ögon ljungade blixlar mot mig.

»Hvarför kommer ni hit och stör min ro och min hemfrid!» utropade du. »Jag gör det aldrig, aldrig, det har jag sagt er; det var oädel, omantligt af er att komma hit och öfverrumpla mig och snärja mig med alla era fagra, bedärande ord. Hör ni inte, att mitt barn ropar, och han är sjuk, och jag kunde glömma — glömma, att han fanns...»

»Med dig vill jag vaka öfver ditt barn, uppfostra honom, sluta er båda i min kärleks rika famn — upphör med detta vansinniga motstånd, Beatrice du och jag och han — kan du tänka dig en större sällhet, min älskade?»

»Jag tror er inte», svarade du med något fiendligt i ton och hållning, »det är mig ni vill ha, inte barnet. Ni tror det kanske nu eller säger ni så för att vinna ert mål. Men snart skulle det bli annorlunda — och aldrig skall någon annan kärlek komma mellan min son och mig, ingen främling tränga sig mellan oss och in i vårt lif, vår helgedom, inga

andra kärleksband knyts, och aldrig, aldrig skola andra barn växa upp kring honom, hvilka ej haft samme far!»

»Du reste dig upp och stod framför mig med flammande kinder. Äfven jag hade rest mig, och vi stodo inför hvarandra snarare som två fiender än som två, i hvilkas hjärtan kärlekens heliga offerflamma brinner.

»Den sanna kärleken vet af inga hinder», sade jag. »Ni älskar mig inte, och allt hvad jag förmått väcka hos er var endast ett lätt oroligt känslösvall, som snart dör bort. Ni älskar mig inte...»

Du stödde dig med handen mot ett bord, och du såg bort, förbi mig, när du svarade med en undertryckt lidelse i din stämma: »Älskar jag inte? Jo, jag älskar er — smygande kom kärleken öfver mig under solljusa sommardagar, med böljelek och fågelkvitter, som den kommer till de unga, hvilka ha lifvet framför sig — kom som en frestare och lockade mig att drömma och längta — därför är det dubbelt svårt, och ni har gjort det än svårare genom att åter komma hit och riva upp allt jag kämpat så för att läka... hör — hör...»

Från rummet därborta hördes ånyo Henrys klagande röst: »Mamma, jag vill att mamma genast skall komma.»

»Gå, lämna mig», bad du ångestfullt — »där inne är mitt lif, mitt allt, min hela värld, och den kan inte splittras, delas...»

Du tog ett par steg framåt, men stannade och vände dig om, i det din blick, full af smärta sökte min. Dina läppar öppnade sig, liksom för att säga något, kanske ett farväl, men ej ett ljud kom öfver dem. Jag bredde ut mina armar och hviskade ditt namn. Ett ögonblick tvekade du, men blott ett ögonblick; så blefvo dina nyss så flammande kinder hvita som snö, och du gick hastigt från mig med nedböjdt hufvud.

Så lämnade du mig, och vi skildes åt.

* * *

Jag sitter under dunkla pinier, grönskande lager, blommande oranger, medan söderns allra härligaste rosor i praktfull färging sända sin berusande doft mot mig och Medelhafvets gröna böljor gunga i sakta våglinier, så långt mitt öga kan nå. Öfver mig en mörkblå himmel utan ett enda moln och på gräsmattan tusentals blommor i alla skiftande färger.

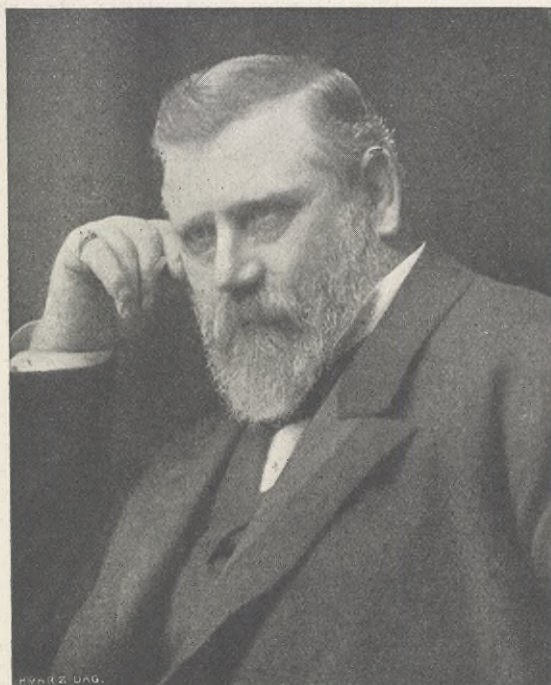
Ett år har jag varit borta och dröjer ännu, därför att ingenting egentligen kallar mig hem, sedan du för alltid upprest en skyddsmur mellan oss. Glömt dig har jag ej, jag hör icke till dem som glömma, ej håller upphört att älska dig, ty jag hör icke till dem, hos hvilka kärleken dör.

Jag sitter en enslig bland alla dessa människor af så många skilda nationer, hvilka äro sammanförda i hotellet, i min vanliga skuggrika vrå i trädgården och hör de olika tungomålen surra omkring mig, under det att musiken spelar en sydlandskt sprittande melodi, hvartill några förtjusande mörkhyade barn i ljusa, fjärlisliknande dräkter dansa på sandplanen framför hotellets trappa.

Då kommer portiern och räcker mig några svenska tidningar. Likgiltigt vecklar jag upp och öppnar igenom de första spalterna. Då faller mitt öga på en annons, undertecknad med ditt namn — en dödsannons i svart ram: Min lille Henry afled stilla i dag i en ålder af 6 år. Ingenting mera.

(Forts. å sid. 631.)

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

RICHARD SEDDON
Nya Zeelands i dagarne allidne premierministe.

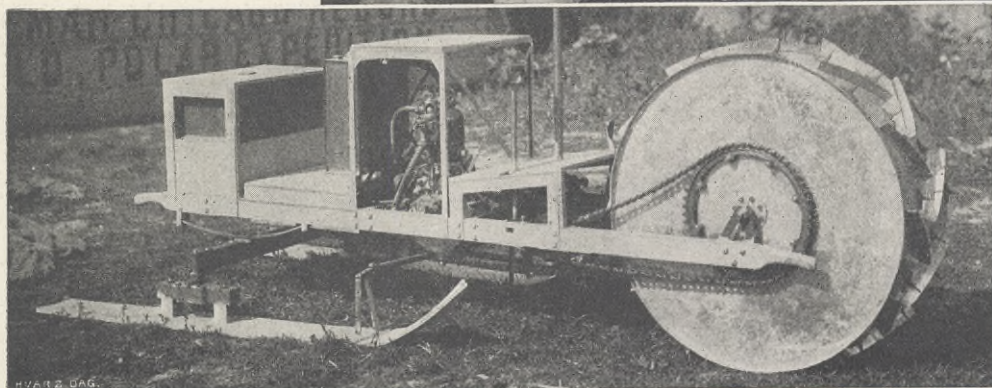
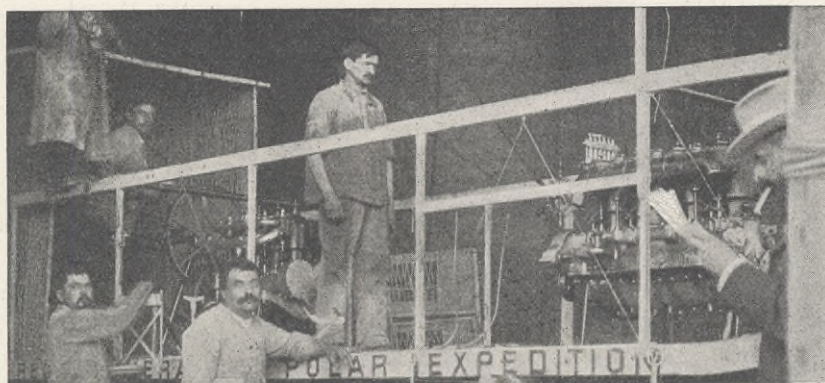
En inom sportvärlden utomordentlig händelse har i dagarne inträffat: en engelsk häst vann årets "grand prix" i Longchamps, något som ej händt sedan 20 år, troligen beroende på att engelsmännen ej sändt öfver sina bästa hästar. Men än mera märkligt var att samma häst "Spearmint", strax förut vunnit Englands stora "Derby-pris" och att en och samma häst vunnit båda dessa löpningar har ej passerat på 30 år.

Egendomligt nog är Spearmint en afkomling af den föregående engelske segraren i Longchamps. Utom

Foto. Hagberg, Gba. UPPROR I EGYPTEN: Kliché: Bengt Sjöfverparre. En fellalas-familj. — Fellalas (fellahs) i Lägre Egypten, ha enligt senaste underrättelser börjat visa sig fiendliga och fanatiska mot engelsmännen.

ära och popularitet är det en förmögenhet ägaren — major Loder — vunnit med sin häst.

HVAR 8 DAG.

Kliché: Bengt Sjöfverparre

WELLMANS NORDPOLSEXPEDITION.
En af de fyra motorslädar som medtagas i ballongen för att användas på isen.

Kliché: Kem. A.-B. Isenat Sjöfverparre Skåm—Gbg

MASKINER
O. »INSTRUMENT»
INPACKAS FÖR
ATT SÄNDAS
TILL SPETS-
BERGEN.

Efter fotografier

Kliche: Kem. A.-D. Bengt Ståfversparre ochlm—Öbg.

JOHN D. ROCKEFELLER (X), världens rikaste man, på besök i Europa.
 Vår bild med den amerikanske miljardören-petroleumkungen togs häromdagen i Compiègne i Frankrike.

En af Frankrikes exotiska vasalkonungar har i dagarne besökt sitt öfverhufvud. Den mörkhyade och något egendomligt klädde indiern, åtföljd af hof och danserskor, ha naturligtvis väckt ett stort intresse.

Vår fotografi togs vid ankomsten till Marseille.

Efter fotografi.

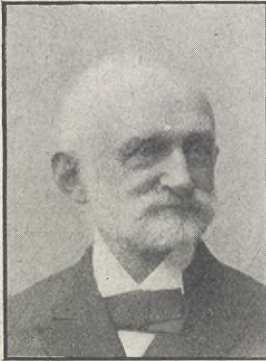
Kliche: Bengt Ståfversparre.

KUNGEN AF KAMBODJA I FRANKRIKE.

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG.

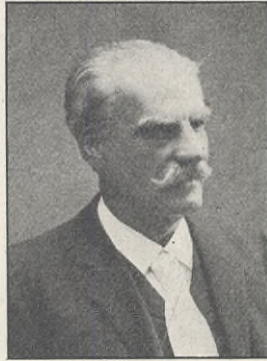

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

G. W. SANDBERG.

F. d. revisorn i Lotsstyrelsen Gustaf Wilhelm Sandberg fyllde d. 12 juni 75 år. E. o. tjänsteman i förv. f. sjöärendena och i gen.-poststyr. 54. rev. i lotsstyr. 73—96, tjänstgör sedan 68 som kammarskr. i gen.-poststyrelsen. S är känd såsom bibliofil och innehar en synnerligen stor och dyrbar boksamling.

E. V. KOLMODIN.

70 år fyllde den 8 juni f. kansli-rådet o. byråchefen i Landt.-dep. Edvard Vilhelm Kolmodin, n. m. bostatt i Göteborg. Stud.-ex. 53, kansli.-hofrätts- o kam.-ex. Förrätt. ting i Vester-Nerikes domsaga 61—62. Passerade alla grad. i nämnda dep. o. erh. afsk. 03. Led. af Sthlms stadsf 80—90, inneh. andra komm. uppd.

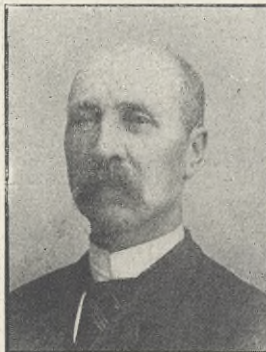
M. G. LINDSKOG.

Kontraktsposten Magnus Lindskog fyllde d. 13 juni 60 år. Stud.-ex. 67, prästv. 71, kyrkoh. i Finneödja 80, i Acklinga 86 kontraktspost öfver Käkinds kontrakt 03 Utgifvit från trycket: "Fältslagen vid Kungslena år 1208 och vid Falköping år 1389", jämte åtski lliga prediknings-tal och tidsningsuppsatser.

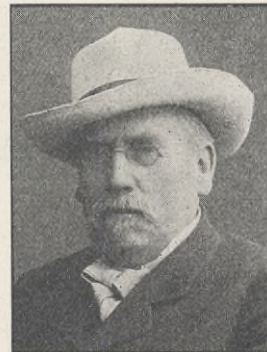
G. ANDERSSON.

50 år fyllde d. 9 juni grosshandl. Gustaf Andersson i Örebro. Led. af stadsfullm., af Örebro läns landst., af lasar-dir., af Örebro l. allm. fattig-vård, i styr. i Sveriges allm. imp.-f. Verkst dir. i Örebro Dagbl. styr.-led. i Örebro sparb. 91, huvudm. d. 87. 98. styr.-led. i Örebro Ensk. Banks centralstyrelse. 95, m. m.

H. EDFELDT.

70 år fyllde d. 28 juni prof. Hans Edfeldt. Stud.-ex. 61, fil. kand. 67, doc. i prakt. filosofi 68, fil. dr. 69, medlem af K. hum. Vetenskapssamfundet i Uppsala 89. Prof. n. h. v. 96. Mångär. medl. af styr. för Uppsala Sparb. Har mer än 30 år haft förordn. dels såsom prof. vikarie o. dels såsom offentlig föreläsare.

A. W. CRONQUIST.

Professor Werner Cronquist i Sthlm fyllde d. 22 juni 60 år. Kemist vid Sveriges Geolog. undersökn. 67—71, överlär. v. Sthlms slöjdsk. 68, handelskemist i Sthlm 77—84, kemist v. Mindep. i Sthlm 84—91, v. Flottan 91—01, prof. 93, lär. i minskolan 83, i sjökrigssk. 93—04. Mångär. ordf. i Svenska Teknologföreningen.

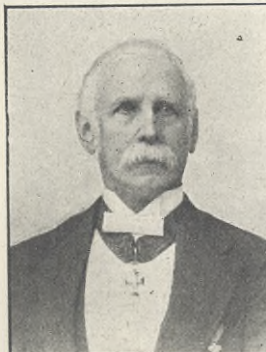
P. PERSON.

Ingenjör P. Person i Jernboås fyllde den 23 juni 60 år. Kommunalt intresserad är P. bl. a. ordförande i kommunalstämman i Jernboås.

F. A. G. BERENCNREUTZ.

50 år fyller den 19 juni t f generalkonsuln i Antwerpen kammarherre Adolf Berencnreutz. Kammarherre 87, generalkonsul i Köpenhamn sedan 1900, 05 t. f general-konsul i Antwerpen. För närmare data se årg. 1:31.

V. L. VON BEETZEN. †

D. 8 juni afled i Sthlm godsägaren f. d. portugisiska v. konsuln Viktor Leonard v. Beetzen, f. 23. Efter anställn. i in- o. utl. affärer grund B. A.-B. v. Beetzen & Hummel i Neder-kalk. Flyttade 64 till Sthlm. Intresserad landtbrukare. Led. af Patr. sällsk. styrelse. I 25 år storskattmästare i Coldnuorden.

Y. NYBERG. †

F. lektorn, fil. jubeldoktorn Yngve Nyberg afled i Norrköping den 12 juni. Född 30, stud.-ex. 46, fil. kand. 54, fil. dr. s. å. e. o. lärare i Uppsala 55—58, adjuunkt därstädes 58, lektor vid Norrköpings högre allm. läroverk 62. Ledamot af Norrköpings stadsfullmäktige.

E. A. REGNELL. †

Den 10 juni afled i Kristinehamn godsägare Erik Albert Regnell, 49 år gammal. Ägare af Gustafsviks säteri m. fl. egendomar i Verm. län. Dir. för Elfsborgs läns landtbruksskola 88—94, v. ordf. i Varnums kommunalnämnd, medlem af Varnums fattigvårdsstyrelse och skolråd.

OBS!

SKRIF BLOTT PÅ
EN SIDA AF PAPERET VID
IN-SÄNDANDE AF
BIDRAG TILL
HVAR 8 DAG.

(Forts. från sid. 627).

Bladet faller ur min hand, och jag är först alltför bestört att fatta hela sanningen af detta enkla tillkännagifvande. Jag vill icke tro, att det är sannt, och dock står det där så tydligt. Då förstår jag din svidande smärta, för stor för många ord, och ett djupt medlidande fattar mig och uppslukar alla andra känslor. All själfvisk åtrå viker undan, och jag ville vara hos dig för att lägga ditt hufvud mot mitt bröst och låta dig där gråta ut. Jag ville låta dig känna, hur din sorg är min, ty jag älskade den lille som mitt eget barn, framför allt som ditt barn. Icke ett ögonblick — det tror du ju? — har den tanken någonsin kommit öfver mig, att lifvet så grymt kunde taga hvad det en gång gaf, om också vägen till min egen lycka därigenom blef fri. Kunde jag återkalla den lille till lifvet och lägga honom sund och frisk tillbaka i dina modersarmar, skulle jag jublande göra det och sedan lämna er för att åter draga ensam ut i lifvet. Men jag förmår intet; jag får inte ens gråta med dig och med din hand i min vandra till den lilla grafkullen och strö blommor däröfver.

Lifvet har beröfvat dig mycket, Beatrice, men ännu är du ung. Jag ser dig nu, böjd och krossad under detta nya slag, och med den bittra tanken, att lifvet tagit allt och att det ej har något att ännu ge dig, om det än är aldrig så långt

till dess afton. Men du har orätt. Sår, om och aldrig så djupa, kunna läkas, om än ärret alltid blir kvar, de läkas förr, ju skonsammare och ömmare den hand är, som behandlar dem. Jag begär icke, att du skall glömma eller att du skall komma mot mig som en af lycka och lifsfröjd strålande brud. Jag begär endast att få trösta dig, lefva lifvet samman med dig, torka tårarna från dina kinder och så småningom lära dig att åter le och att lifvet ännu är värdt att lefva, därför att vi älska hvarandra.

Mins du, minns du ännu vår sköna sommar? Du älskade mig då, äfven när du bad mig gå — om du älskar mig ännu — så bed mig komma.

Allt detta, som jag började att nedskrifva endast som en bikt för mig själf, sänder jag till dig. När du läst det, skicka mig endast ett ord, ett telegram, och om du kallar mig, är jag hos dig så fort expresstågen kunna föra mig. Böt en bön: lämna mig ej för länge åt ovisshetens ångest!

* * *

Några dagar därefter, icke en dag, en timma senare än han först väntat, räckte man honom ett telegram och där stod det enda ordet:
k o m!

DE FRANSKA BISKOPARNES KONGRESS.

En gång i tiden visade den franska kyrkan tendenser att frigöra sig från påfvestolens öfverhöghet och blifva liksom i de germanska länderna, en oberoende folkkyrka. Men dessa s. k. gallianska sträfvanen brötos. Sedermera, under revolutionen, afskaffades den katolska kyrkan och förnuftets dyrkan skulle träda i hennes stad och ställe. Men Napoleon kom — och återställde både tron och altare, kejsar- och påfvemakt.

Dock, förnuftet fortlefde och revolterade sig alltjämt mot att böja sig under konklaver i Rom. Det reste en strid för att lösrycka den republikanska staten från allt "samröre" med den påfliga kurian. Och denna kamp slöt med en seger, som innebar att kyrkan hädanefter skulle vara en privatsammanslutning på samma sätt som i den stora republiken på andra sidan Atlanten.

Men prästerskapet protesterade. Vi minnas de tragikomiska scenerna från kyrkoinventeringarne. Och ännu i det sista var man betänkt på att öfvergifva tämplen, som staten hädanefter endast på vissa villkor upplåter, för att grunda en stridande kyrka, ute under bar himmel eller i tillfälligt hyrda lokaler. Men — förnuftet segrade, äfven i biskopskretsarne, där man fann att striden vore för vansklig och att statens villkor voro de humanast tänkbara.

Biskoparne, under presidium af den åldrige, på gravens rand stående kardinal Richard, ha beslutat bildande af de "kultföreningar", staten fordrar för gratisupplåtande af kyrkorna. Påfven är nu visserligen ängslig att dessa föreningar skola inkräkta på hans absoluta makt; därför ställer han sig i det lång-

sta afvisande. Men med de maktmedel hvaröfver den helige fadern förfogar, gör han sig nog i detta fall öfverflödiga bekymmer.

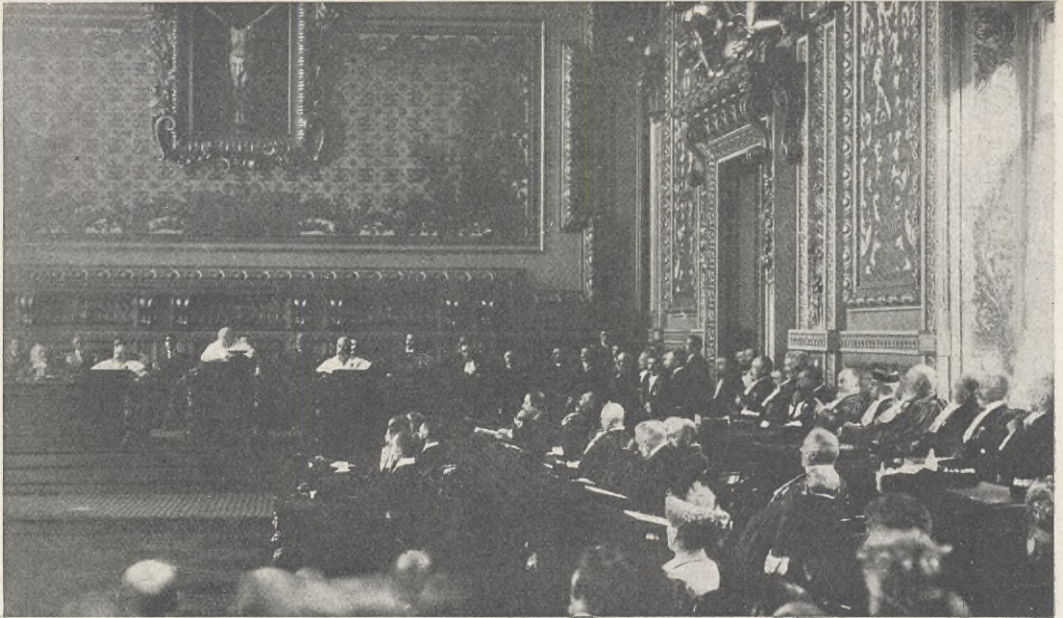

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Silfverparne

DEN 88-ÅRIGE KARDINAL RICHARD LÄMNAR SISTA SESSIONEN VID BISKOPSKONGRESSEN.

DREYFUS-SAKEN INFÖR KASSATIONSDOMSTOLEN I PARIS.

Den ständigt oafgjorda rättsfrågan om Dreyfus' skuld eller oskuld synes nu skola få en slutlig lösning inför Kassationsdomstolen och medföra upprättelse för den förörrätade. Våra fotografier visa, den ena en domstolssession och den andra när major Allouin för den ominösa "hemliga dossiern" till Kassationsdomstolen.

* * *

Den 11 juni öppnades i Geneve *konferensen för revision af Genevekonventionen*. Presidenten för schweiziska förbundet hälsade ombuden välkomna och gaf en öfverblick af Genevekonventionens historia. Konventionen hade ej omredigerats sedan 1874. Fredskonferensen i Haag kunde ej företaga en revision, men hade uttalat sig för önskvärdheten af en sådan, och denna önskan hade schweiziska förbundsregeringen nu sökt tillmötesgå. Till konferensens president valdes Schweiz' sändebud i Petersburg, Odier. — Å vår grupp synes Schweiz' president (X) omgifven af kongressmedlemmar.

HVAR 8 DAG.

KONGRESSEN OM GENEVEKONVENTIONEN.

Kilohé: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthlm.—Gbg